Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 9	1. Maj 1913	62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Betydningen af Frelse og Fordømmelse. Salighed og Fordømmelse betød henholdsvis at komme til Himlen eller at blive forvist til Helvede. Salighed var, at dømme efter Beskrivelsen af den, en mysteriøs, ubeskrivelig Tilstand, som man kunde glæde sig over et eller andet Sted „bag Tidens og Rummets Grændser... de Helliges sikre Bolig". Fordømmelsen blev mere tydeligt beskrevet; det var et bestemt Sted, hvor der herskede en uudholdelig Varme, og hvor de Fordømte skulde pines for evigt. Tider kunde komme og Tider gaa, men disse Kvaler skulde vare ved i det uendelige uden at formindskes. Dersom En opnaaede Himlen, selv om det var med Nød og næppe, indgik han til uudsigelig Lykksalighed og havde Krav paa alle Himlens Velsignelser i Lighed med Englene og de helligste af de Hellige. Men dersom han manglede et nok saa lille Stykke i at naa Himlen, da var han henfalden til evig Kval og Pine i ligesaa høj Grad som de ugudeligste Mennesker og Mørkets onde Aander, og der var ingen Redning for ham.

Disse vare nogle af de herskende Ideer og Meninger i Menneskenes Filosofi og Religionssystemer ved Profetens Fødsel. En Filosofi, der ikke var i Stand til at give en fyldestgjørende Forklaring af Universet. En Religion, der vanærede Gud og nedværdigede Mennesket — Vildfarelser baade i Filosofi og Religion, som jeg tror, det var vor Profets

Mission at rette. Lad os følge ham Skridt for Skridt i hans Rettelser og i hans Forkyndelse af en guddommelig Sandhed i Stedet for hver enkelt af de her nævnte Vildfarelser.

5. Profetens Rettelse af sekteriske Vildfarelser.

Læren om Aabenbaring. I Modsætning til det sekteriske Dogme om Aabenbaringens Ophør lærte Joseph Smith, at Himlene igjen vare aabnede. I Stedet for Læren om, at Engle aldrig mere vilde gjæste Jorden, paastod han, at Engle netop havde besøgt ham og aabenbaret ham Tilværelsen af Mormons Bog — et nyt Bind hellige Skrifter. Andre Engle bragte Profeten de samme Nøgler og den samme Kraft og Myndighed, som disse besadde i tidligere Uddelinger. Saaledes modtog han det aaronske Præstedømmes Nøgler af Johannes den Døber; Peter, Jakob og Johannes kom med Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme, Moses med Nøglerne til Israels Indsamling og saaledes videre. Imod Læren om, at den hellige Skrift var en afsluttet Bog, hævdede Joseph Smith, at der fandtes et amerikansk Bind af den hellige Skrift, der var ligesaa paalideligt som Bibelen, nemlig Mormons Bog. Hele den snævre og smaalige Opfattelse af Aabenbaring, som gjorde sig gjældende i Kristenheden, kuldkastede han og fremkom med en højere og mere rimelig Opfattelse. I Stedet for at lære, at kun nogle faa Profeter iblandt Jøderne vare blevne besøgte af Gud og havde modtaget guddommelig Inspiration, fremsætter han Guds Ord om dette Emne i følgende Udtryk:

„Du Daare, som siger: En Bibel, vi have en Bibel, og vi behøve ingen anden Bibel. Have I erholdt nogen Bibel, uden gjennem Jøderne? Vide I ikke, at der findes mere end eet Folk? Vide I ikke, at jeg Herren, eders Gud, har skabt alle Mennesker, og at jeg ihukommer dem, som ere paa Øerne i Havet, og at jeg regjerer i Himlene oventil og paa Jorden nedentil, og lader mit Ord udgaa til Menneskenes Børn, ja, til alle Jordens Slægter? Thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Øst og i Vest... og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem... Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det."

Joseph Smith lader ogsaa en af de nephitiske Profeter udtale sig paa følgende Maade:

„Thi se, Herren forunder ethvert Folk at blive undervist om hans Ord af deres eget Folk og Tungemaal, ja i al Visdom, som han anser tjenligt for dem at have; derfor se vi, at Herren tilraader Visdom i Overensstemmelse med det, som er retfærdigt og sandt."

Denne Lærdom forener alle dem, der søge efter Gud, til et stort Broderskab — Enhver, som har modtaget Inspiration fra den Allerhøjeste, og som er bleven udsendt fra Himlens Sale for at belære sine Medmennesker. Joseph Smith sammenslutter alle denne Verdens af Gud inspirerede Mænd i et herligt Broderskab. Ikke saaledes at forstaa, at alle de forskjellige Folkeslags Profeter vare i lige høj Grad inspirerede; ikke heller saaledes, at de alle kom med Sandheden i dens Fylde, eller at de alle havde Jesu Kristi Evangelium. Men om de end ikke med deres Budskab bragte Sandhedssolens straalende Dagskjær, bragte de dog et Dæmringslys, der adspredte noget af Nattens tætte Mørke, i hvilket deres Brødre havde været indhyllede. De, som have forsøgt at samle sig frem og finde Vej i Nattens Mulm og Mørke, have erfaret, hvor velkommen det første svage Morgenskjær er, og hvor meget bedre det er end Mørket. Hvilken ædel Betragtning af Guds Handlemaade overfor Menneskenes Børn med Hensyn til Aabenbaring er dette ikke i Sammenligning med det snævre og ensidige Synspunkt, som var det eneherskende i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, og som gik ud paa, at de hebraiske Skrifter indeholdt alle Guds Ord, der vare givne til Jordens Indbyggere!

Guds Væsen. I Modsætning til det kristne Dogme, at Gud er et ulegemligt, umaterielt, følelsesløst Væsen, forkyndte Profeten den herlige antropomorfistiske Læresætning, at Gud er i Menneskets Skikkelse og i Besiddelse af menneskelige Egenskaber, men helligede og fuldkommengjorte. I den første store Aabenbaring, der aabnede denne Tidernes Fyldes Husholdning, saa' vor Profet Faderen og Sønnen som to særskilte Personer, Personer i Menneskets Skikkelse, men langt herligere og skjønnere, end Ord kunne beskrive dem. Igjennem alle de modtagne Aabenbaringer saavel som i alle sine Taler gjentager og bekræfter Profeten den gamle bibelske Lære, at Mennesket virkelig blev skabt i Guds Billede, og at Gud besad saadanne menneskelige Egenskaber som Bevidsthed, Villie, Kjærlighed, Barmhjertighed, Retfærdighed tilligemed Magt og Herlighed — med andre Ord: et Menneske, „ophøjet og fuldkommengjort".

Skabelsen. I Modsætning til den Lærdom, at Gud havde skabt hele Universet af Intet, fremkom Profeten med Læren om Grundstoffernes, Energiens og Lovens Uforgjængelighed og deres uendelige Udstrækning i hele Rummet, at Skabelse kun er visse og planmæssige Forandringer i Grundstoffernes indbyrdes Forhold og i Livsvirksomhederne, hvilke i deres inderste Væsen ere evige, medens Forandringerne tjene til at bringe dem stadig længere frem paa Udviklingens Bane, lede dem fra godt til bedre eller i alt Fald hjælpe dem frem imod dette Maal.

Om Menneskets Oprindelse. I Stedet for den Lærdom, som

kun tilskrev Menneskets Legeme og Aand en jordisk Oprindelse, og som lærte, at det intelligente Væsen i Mennesket, Sjælen, var skabt — i Stedet for dette, siger jeg, lærte vor Profet, at „Intelligens blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det". Han lærte, at det intelligente Væsen eller den Enhed i Mennesket, som vi sædvanligvis kalde „Aand" eller „Sjæl", er et selv-existerende Væsen, der er ligesaa uskabt eller evig som Gud, men indført paa Udviklingens Bane af højere Intelligenser, hvor det — ledet af deres Kjærlighed og Raad — kan udvikle sin Intelligens og forøge sin Magt, Herlighed og Lykke. Saaledes fremstillede han Mennesket og kronede det derved endnu en Gang med den Værdighed, som med Rette tilhører dets guddommelige Natur.

Udvælgelse og Forkastelse. Med Hensyn til den afskyelige Lære, at Gud i Udøvelsen af sin højeste Villie havde forudbestemt nogle Mennesker og Engle til evigt Liv i Lyksalighed, medens han havde indviet Andre til evig Død, ikke paa Grund af det Gode eller Onde, de havde gjort eller kunde gjøre, men fordi han saaledes havde ønsket det i Kraft af sin allerhøjeste Villie; at „Tallet paa disse Mennesker og Engle, som ere saaledes predestinerede, er saa nøje og ufravigeligt kjendt og deres Antal saa bestemt og afgjort, at det hverken kan forøges eller formindskes" — med Hensyn til denne afskyelige Opfattelse af Læren om Menneskeslægtens Frelse erklærede vor Profet, at Frelsen var fri for Alle, og at enhver Menneskesjæl, som søgte at opnaa den, kunde blive delagtig deri. Dette Menneske kunde endvidere være sikker paa Guds Naade og Bistand til at opnaa Frelse. Ved Omtalen af et Skriftsted, som menes at støtte den sekteriske Lære om Udvælgelse og Forkastelse, sagde Profeten: „Menneskers ubetingede Udvælgelse til evigt Liv blev ikke lært af Apostlene. Gud forordnede eller forudbestemte det saaledes, at Alle, som vilde frelses, skulde blive frelste i Jesus Kristus ved Lydighed til Evangeliet." Paa anden Maade var der ikke nogen Forudbestemmelse eller Udvælgelse og Forkastelse.

Angaaende Spørgsmaalet om de uvidende Hedningers Skjæbne saavel som de smaa Børns Tilstand i det næste Liv, dersom de døde, inden de naaede Skjels Aar og Alder, lærte Joseph Smith, at hvor der ingen Lov var given, vilde Menneskene blive dømte uden Lov og blive meddelagtige i Guds Barmhjertighed, og der er Haab, ja Vished om, at Hedningerne tilsidst ville blive frelste. „Og da skulle de hedenske Nationer forløses, og de, som ingen Lov kjendte, skulle have Del i den første Opstandelse, og det skal være taaleligt for dem", ere Herrens Ord gjennem Profeten.

Profeten lærte, at smaa Børn, som døde i deres spæde Barndom, eller før de naaede Ansvarlighedsalderen, vilde blive frelste. De ere forløste fra Følgerne af Adams Overtrædelse som Følge af Kristi Forso-

ning, og da de selv ere uden Synd, har Loven ikke noget Krav paa dem — de ere frelste i dette Ords fulde Betydning uden Daab eller nogen som helst anden ydre Ordinance, alene ved Guds Barmhjertighed og Retfærdighed. „Smaa Børn have evigt Liv i Kristus endog fra Verdens Grundvold", er Profetens Lære.

(Fortsættes.)

Stor Fremgang i Aarhus.

Aarhus, den 9. April 1913.

Hr. Redaktør!

Jeg vilde gjerne bede om Plads for nogle faa Linier i „Stjernen", da det maaske vil interessere dens Læsere at høre lidt fra Aarhus. Ja, nu er vor Konference forbi, og det var vistnok den største, der nogensinde er afholdt i denne By. Alle Møderne vare godt besøgte; særlig gjælder dette Aftenmøderne Lørdag og Søndag og Søndagsskolen. Ved disse Møder var Lokalet fyldt, og mange maatte gaa uden at kunne faa Plads. Alle Ældsterne vare tilstede og aflagde ypperlige Rapporter. De have virket med Flid og Nidkjærhed, og deres trofaste Arbejde har baaret gode Frugter, idet 56 nye Medlemmer ere tillagte Menigheden siden sidste Konference.

For to Aar siden var det umuligt at afholde Møder i Svendborg paa Grund af Ufred og Optøjer, men nu have vi, som et Resultat af Ældsternes Udholdenhed og trofaste Arbejde, en fuldt organiseret Gren i denne By med et Medlemsantal af 30, og Herrens Værk skrider stadig fremad. Befolkningen er som et Hele meget venlig stemt overfor Kristi sande Evangelium, saaledes som det forkyndes af De Sidste-Dages Hellige.

Alting gaar saa roligt og fredeligt til her i den smukke Stad Aarhus. For kort Tid siden havde Byen Besøg af en Herre, som holdt et „Foredrag" mod Mormonerne, men hele Foredraget faldt mat til Jorden og var vist glemt af Alle i Løbet af to Dage. Den eneste Virkning, det havde, var, at Mange begyndte at besøge vore Møder for at overbevise sig om, hvorvidt denne Herre talte Sandhed eller ej, og de fleste ere komne til den Overbevisning, at han enten maa have søgt slet Selskab i de 6 Aar, han opholdt sig i Utah — thi Alt, hvad han omtaler, er slet — eller ogsaa maa han have glemt Herrens store Bud: „Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd imod din Næste". Det var jo de Skriftkloge og Farisæerne, som opirrede Folket til at raabe: „Korsfæst ham, korsfæst ham", da Jesus, Verdens Frelser, stod for Pilatus, saa det er jo kun den gamle Historie, der gjentager sig.

Men jeg har ogsaa gjort Bekjendtskab med en anden Klasse Mænd, som ere en Pryd for Fædrelandet; de elske deres Medmennesker, tale

Sandhed og have ikke til Hensigt at danne sig en Levevej ved at bære falsk Vidnesbyrd imod deres Næste. Blandt disse kan jeg nævne vor store Landsmand og Forfatter Johan Skjoldborg, hvem jeg gjorde Bekjendtskab med, da han paa sin Rejse i Utah besøgte mig i mit Hjem. Jeg har nu ogsaa besøgt ham i hans smukke Hjem „Dynæs" ved Silkeborg, og baade han og hans Hustru udviste den største Gjæstfrihed imod mig og priste i høje Toner Folket i Utah. Hr. Eriksen i Silkeborg, som ligeledes har besøgt Utah, og som nu er en af Silkeborgs mest fremragende Borgere, forsvarer ogsaa Utahfolket, naar Lejlighed gives.

Det glæder mig at kunne sige, at der i Aarhus Konference findes de venligste og mest gjæstfrie Mennesker, som man kan finde nogen Steder paa Jorden. Det var os en stor Glæde at have Præsident Christopherſen hos os lidt over en Uge, og de Hellige modtoge i den Tid mange gode Raad og Formaninger. Jeg glæder mig i det store Hverv, som er mig anbetroet, at præsidere over Aarhus Konference, og haaber ved Herrens Hjælp at være i Stand til at udføre det store Arbejde til Herrens Navns Ære.

Maa Herren velsigne alle oprigtige, sandhedssøgende Mennesker; maa Guds Værk skride fremad, og maa „Stjernen" finde Vej ind i mange Hjem og have god Fremgang, ønskes af Deres Broder og Medarbejder

P. H. Sørensen.

Blot for i Dag.

Af Wilford C. Brimley i »Millennial Star«.

Livet skal ikke blot taales; det skal nydes. Lykke er Livets største Gave til Menneskene. Denne Gave kan ikke kjøbes for Penge; men den kan dog erhverves og nydes af dem, som ere blottede for denne Verdens Gods. Den tager ikke personlige Hensyn, men fæster Bo i alle Egne efter Fortjeneste. Unge og Gamle kunne faa Del i dens Velsignelser og komme under dens Indflydelse, og den bliver hos dem længe eller kort, alt efter deres eget Ønske. Eftersom Gud er Livets Ophav og alle gode Gavers Giver, maa vi komme til den Slutning, at Lykke ligesaa vel som Tro er en „Gave fra Gud".

Da Livet er evigt, har det ikke noget bestemt Ende-Maal, men omfatter en Uendelighed af mindre Opgaver og Øjemed. Selv om den store Forandring, der kaldes Døden, tilsidst vil ramme os alle og vort kjødelige Legeme nedsænkes i Jordens Støv, saa leve dog vore Aander for evigt. Dette var utvivlsomt Frelserens Mening, da han sagde til de tvivlende Sadducæer, at Gud „er ikke Dødes, men Levendes Gud". (Matt. 22: 32.)

I sin uendelige Visdom adskilte vor himmelske Fader Lyset fra

Mørket; han kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Han har indrettet det saaledes, at vi gjennem Dagen skulle tænke, arbejde, tale og handle. Det er ikke hans Ønske, at vi skulle arbejde hele Tiden; derfor har han givet os „Natten til at rulle Mørkets Tæppe ned over vore smaa Dage", til at glemme Dagens Besvær og til at hvile vor trætte Sjæl i rolig Søvn, saaledes at vore Legemer kunne blive fornyede, styrkede og i Stand til at udføre den kommende Dags Arbejde.

Israels Børn lærte at leve for Dagen i Dag. Moses befalede dem kun at sanke Manna for een Dag. Af Mangel paa Tro sankede Nogle mere, end de havde Brug for paa een Dag, men Herren viste dem sin Utilfredshed ved at lade det blive fordærvet. Kristus lærte sine Disciple at bede: „Giv os i Dag vort daglige Brød".

Dersom vi skulde følge vor Frelsers Exempel, maatte vort Motto blive: „Blot for i Dag". Hvilken dyb Mening er der ikke i disse simple Ord! Ingen unyttig Beklagelse over vore Forsømmelser i Gaar; ingen ængstelige Bekymringer over, hvad i Morgen „muligvis" vil bringe, men Beslutningen om at udføre vore Pligter godt i Dag. Beklagelser kunne ikke kalde uvenlige Ord tilbage eller oprette Pligtforsømmelser. At leve Livet rigtigt i Dag vil oprette flere af Fortidens Fejl end al Verdens Beklagelser. At bekymre os om de Prøver, Sygdom, Fattigdom, Modgang og Død, som næste Aar mulig vil bringe, hjælper os ikke at møde disse Prøver; men at gjøre det bedste, vi kunne nu, vil give os Styrke og Kraft til at gjennemgaa dem, naar de komme. Vore Byrder ville aldrig blive tungere, end at vi kunne bære dem. Dersom et Menneske kunde se et Panorama med alle de Sorger, Bekymringer og Lidelser, som vente ham i Livet, da vilde han fortvivle over sin Lod og, hvis han fik Lov til selv at vælge, med Glæde foretrække at forlade dette Liv med det samme; men i sin store Visdom holder Herren Fremtiden skjult for vort Blik, saaledes at vi kunne leve „retskaffent, taalmodigt og i Kjærlighed, til Solen gaar ned", møde Modgang uden at vakle, overvinde Fristelser, stige over Forhindringer og saaledes Skridt for Skridt gaa op paa Udviklingens Stige. Mangen et nyttigt Liv bliver afkortet ved unødvendige Bekymringer for, hvad Fremtiden vil bringe.

Hvis vort Motto var: „Blot for i Dag", vilde vi ikke vente til i Morgen med de Ting, som vi kunne udføre i Dag. Vi forsømme ofte i Dag at fortælle vore Venner og Kjære, hvor meget vi elske dem, men efter at de have forladt os, strø vi Blomster paa deres Grave og fælde Selvbebrejdelsens bitre Taarer. Gud havde til Hensigt, at Blomster ikke alene skulde smykke de Dødes Grave, men ogsaa pryde Hjemmet for de Levende. Den sidste Opgave er langt den vigtigste. Venlige Ord ere Livets sødeste og skjønneste Blomster, som aldrig visne og aldrig blive gamle. Det burde være en Lektie for dem, som endnu ikke have adlydt Evangeliet, at det i Dag er det rette Øjeblik til at annamme det, for-

sage Verden og dens Synder og blive forenede med dem, som have modtaget Sandheden, og som glæde sig over Herrens Velsignelser daglig. Dersom vi løbe Løbet „i Dag" med „i Aften" som Maal, ville vore Bestræbelser blive belønnede med „Lykke".

Torsdag den 1. Maj 1913.

Tankernes Indflydelse.

„Thi ligesom et Menneske tænker i sit Hjerte, saa er han." Salomon.

Det er en Kjendsgjerning, at den menneskelige Tænkeevne er en Kraft, en mægtig Drivfjeder i Menneskets aandelige Liv. Det Udtryk „at tænke" er ikke blot et Begreb, en Hentydning til, at Hjernecellerne ere satte i Bevægelse, men det tilkjendegiver, at der skabes Noget, udføres Noget, som vil have Betydning, og som vil gjøre sin Indflydelse gjældende. Stormen sætter Havet i Bevægelse, men naar Stormen ophører, bliver det atter roligt og stille, Bølgerne lægge sig, og Faren er overstaaet. Ikke saaledes med Stormene i det menneskelige Sind. Tankerne sætte Noget i Bevægelse, skabe Noget, som ikke kan tilintetgjøres, men som vil vedblive at gjøre sig gjældende hos os selv og Andre. „Tanker ere toldfri" er en yndet Frase, hvormed vi undskylde os, naar vi lade daarlige og onde Tanker fylde vort Sind; men Tankerne ere ikke „toldfri"; de ere ikke uden Indflydelse baade paa os selv og vore Omgivelser. Hvad vi ere i Dag, have vore Tanker gjort os til, og hvad vi skulle blive i Morgen afhænger af, hvad vi tænke i Dag. „Vore Tanker i Dag ere vore Drømme i Nat og vore Gjerninger i Morgen". Vor daglige Handel og Vandel, vor Opførsel, vor Karakter og vor hele Maade at være paa er Resultatet af vor Maade at tænke paa — det er vort Tankelivs Facit. Ligesom et godt Træ ikke kan bære daarlige Frugter, saaledes kunne gode Tanker ikke lede til onde Handlinger. De Tanker, som vi give Plads i vort Sind, og som vi indbyde og villigt beskjæftige os med, ville lede til tilsvarende Handlinger. Der findes ikke noget saadant som en „tankeløs" Handling. En tankeløs eller ubevidst Handling er tvertimod Udtryk for det, som virkelig bor i os. Gnieren, der slog den lille Pige, som bad om Brød til sin syge Moder, handlede i et Øjebliks Tankeløshed og blev bedrøvet, da Barnet døde som Følge af Slaget; men var det ikke hans virkelige Jeg, der her løb af med ham? Det var „tankeløst" gjort af ham, fordi han ikke tænkte paa de Følger, det kunde have, og paa, hvad „Folk vilde sige" (vi maale

mange af vore Handlinger med den Maaleſtok); men hans Hjertes eneſte Attraa var Guld, hans Tanker havde maaſke hele hans Liv kredſet om dette Maal, og derfor harmedes han over det Forlangende, ſom blev ſtillet til ham, og han handlede „overilet" — eller med andre Ord, Hjertet overdøvede Forſtanden. Det er gjennem ſaadanne ubevidſte og under Øjeblikkets Indflydelſe udførte Handlinger, at vi lære et Menneſkes ſande Værd at kjende. En fattig Student ſlentrer ned ad Gaden med en ſulten Mave. Han faar først Penge om en Uge og har i Lommen kun een Mønt, for hvilken han ſkal leve til den Tid. Paa Vejen ſer han en Fattig i den yderſte Nød, og uden at tænke over ſin egen Stilling giver han Mønten til den Fattige med en Velſignelſe og Ordene: „Havde jeg mere, da fik du det". Han handlede ogſaa „overilet"; vi ville ſige, at „hans gode Hjerte løb af med ham".

„Saledes ſom vi tænke, ſaaledes ere vi". Vi kunne lægge Anſigtet i hellige Folder og tale ſøde og ſalvelſesfulde Ord, men det er Tankerne, der beſjæle os, Sjælens Følelſer og Hjertets Attraa, ſom beſtemme, hvad vi virkelig ere, og deres Betydning og Indflydelſe er langt mere vidtrækkende end det, vi udtrykke i Ord. Ligeſaa lidt ſom vi kunne opfatte, hvad Elektricitet, Lys og Varme er, og kun kjende disſe Naturkræfter gjennem deres Virkninger eller Fænomener, ligeſaa lidt kunne vi opfatte Menneſkers Tanker gjennem vore Sandſer. De kunne ikke ſes, føles eller høres, men dog kunde Jeſus ſige til Fariſæerne: „Hvorfor tænke I ſaa ondt i Eders Hjerter?"

Paulus ſiger: „Hvilket Menneſke veed, hvad der er i Menneſket, uden Menneſkets Aand, ſom er i ham?" Der er to Indflydelſer eller Magter, der gjøre ſig gjældende i Aandens Verden, den gode og den onde. De ſtride imod hinanden og kjæmpe om Overherredømmet i Menneſkets Sjæl. Vi kunne ligne disſe to Magter ved de to Slags Elektricitet, ſom Videnſkabsmændene fortælle os om — poſitiv og negativ. Disſe to Slags Elektricitet og de Egenſkaber, ſom de hver iſær beſidde, give ſig Udſlag i, hvad vi kalde de elektriſke Fænomener; men medens Loven for Elektricitetens Vedkommende er, at to „uensartede Elektriciteter tiltrække og to ensartede fraſtøde hinanden", er det modſatte Tilfældet med de gode og onde Tanker. „Krage ſøger Mage" er et Mundheld, ſom indeholder en ſtor Sandhed. Forbrydernaturen er aldrig ret længe alene; ganſke af ſig ſelv komme Forbrydere i Forbindelſe med andre af ſamme Beſkaffenhed ſom de ſelv; de finde hinanden, fordi det Onde i den ene tiltrækkes af det Onde i den anden. Denne aandelige Tiltrækning gjør ſig mere eller mindre gjældende hos alle Menneſker, ſaaledes at de ubevidſt komme i Selſkab med og føle ſig tiltrukne af ſaadanne, der ſtaa paa et lignende aandeligt Standpunkt ſom de ſelv.

Det er ikke nødvendigt at føre Bevis for denne Paaſtand overfor Folk, ſom have været ude i Verden og opholdt ſig mellem Mænd og

Kvinder af forskjellig Karakter. De have lært den fine aandelige Indflydelse at kjende, som omgiver Folk og gjør sig gjældende paa dem, de komme i Berøring med. Hvem har ikke følt det mærkelige, uforklarlige, men dog tydelige Indtryk, som fremmede Mennesker gjorde paa dem i det Øjeblik, de først mødte dem eller kom i deres Nærhed — denne underlige Følelse af Behag eller Ubehag, Tillid eller Mistro, Imødekommenhed eller Modbydelighed, som opstaar ved blot at være i Nærheden af Folk, som vi ikke en Gang kjende? Denne Følelses Opstaaen er ikke en tilfældig og vilkaarlig Indskydelse, men et aandeligt Indtryk paa vor Sjæl af dette „Noget", som omgiver ethvert Menneske, denne Tankeatmosfære, hvis Beskaffenhed er afhængig af de Tanker, som almindeligvis gjøre sig gjældende hos ham, de Tanker, som han indbyder og elsker at beskjæftige sig med.

Den Indflydelse eller Tiltrækning, som et Menneske kan udøve paa et andet, er ikke Magnetisme eller Hypnotisme eller nogen anden ydre eller tillært overnaturlig Egenskab. Den kan ikke erhverves ved at gjennemgaa „Kure" eller følge bestemte „Methoder", ejheller ved Diæt og Legemsøvelser; den maa opstaa inde i os selv; thi det er en indre fra Sjælen udstraalende Kraft. De Tanker, som ere de herskende i vort Følelsesliv, vort Haab, vore Ønsker og Begjær saavelsom de forskjellige Forestillinger og Ideer, vor Indbildningskraft former, udstraale fra os; de omgive os altid og ville, uden at vi vide det, gjøre deres Indflydelse gjældende paa dem, der komme i vor Nærhed, og disse føle sig tiltrukne eller frastødte af os, alt efterson deres Tankeatmosfære er af samme Beskaffenhed som vor eller ej. Uagtet denne Atmosfære eller dette Hylster af Tankebølger, der omgiver os, ikke kan ses eller opfattes gjennem Sandserne, er det dog ligesaa naturligt og let paaviseligt som Elektricitet, Lys og andre Naturkræfter.

Møder vi en Person, i hvis Nærhed vi faa en uforklarlig Følelse af Antipathi, da er Forklaringen ganske simpelt den, at hans Følelsesliv og Tankeverden er af en anden Art end vor og derfor ikke vil harmonere med vor, men frastøde. Ydre Livsforhold og Rang have ikke noget med dette at gjøre; thi ethvert Menneske, rig eller fattig, kan tænke gode Tanker, stadig jage de daarlige paa Flugt og derved skabe en Tankeatmosfære omkring sig, der vil lede ham ind i gode Menneskers Selskab. Denne aandelige Udstraaling er forskjellig hos de forskjellige Mennesker, alt i Forhold til deres Karakter og Sjælsstyrke. Et Menneske med en fast Villie og en god Karakter kan gjøre sin Indflydelse gjældende i vid Omkreds og er en Velsignelse for alle dem, han eller hun kommer i Berøring med; thi den svagere Villie maa bøje sig for den stærkere, som vil paavirke den og drive alle onde Tanker paa Flugt. Der findes i Verden Mennesker, som ere saa ædle, og hvis Tanker ere saa rene, at intet Ondt kan trives i deres Nærhed. Saadanne Mennesker

ere besjælede af Kristi Aand, thi han var vel nok den, der viste os det største Exempel paa Sjælsstorhed og aandelig Kraft og Indflydelse.

Betragte vi vort Følelsesliv paa denne Maade, ville vi indse, at det baade for os og for vore Medmennesker er af stor Betydning at tænke gode Tanker. Menneskene kunne kun dømme os efter vore Handlinger og vore Ord, men det er dog Tankerne, vi tænke, der gjøre os til, hvad vi ere. Tænk store og gode Tanker; lad Sjælen juble og synge; lad Glæde og Tilfredshed fylde Sindet, og du vil bringe en velsignelsesrig Indflydelse med dig, hvorhen du gaar, og du kan ikke undgaa at blive lykkelig. Fylder du derimod Sindet med Avind, Misundelse, Bitterhed og alle Slags onde og syndige Tanker, vil du udelukke dig selv fra gode Menneskers Selskab. Saaledes som du saar, saaledes vil du høste.

I normal og vaagen Tilstand ere Tankerne altid i Bevægelse; de ere aldrig stille, og vi skulle nøje vogte paa dem, at de ikke tage Magten fra os; thi ligesom vi kunne komme i Vane med at sige upassende Ord og at gjøre det, som er daarligt, saaledes kunne vi ogsaa komme i Vane med at tænke syndigt. Før vi kunne herske over os selv, maa vi kunne beherske vore Tanker, faa dem til at beskjæftige sig med det, som er opbyggende og forædlende, og jage alle onde Tanker paa Flugt.

Søg gode Menneskers Selskab; læs gode Bøger og tænk ofte paa det, som er skjønt og godt i Livet, i Naturen og iblandt vore Medmennesker. Som Digteren siger: „Se stort paa Livet, og af Livet skal noget Stort dig gives". Lad det Ædle og Ophøjede altid være vort Forbillede, og lad al vor Higen og Tragten efter det Gode ske for det Godes egen Skyld; det Gode vil da komme til os. Husk, at ethvert Smil og enhver god og kjærlig Tanke ere Frø, der altid falde i god Jord og ville bære Frugt i Hundrede Fold. J. S. H.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Henry A. Bjørkman, som i halvtredie Aar har virket i Kjøbenhavns Konference, dels som Missionær og dels som Præsident over Konferencen, er løst fra denne Stilling med Tilladelse til at rejse hjem. Følgende Ældster ere ligeledes løste fra deres Missionsarbejde i Skandinavien: C. Earl Anhder, Kjøbenhavns Konference, Christian Dausel, Aalborg, og Orson Nielsen, Kristiania Konference. Disse Brødre forlode Liverpool den 18. April med Dampskibet „Tunisian".

Beskikkelse. Ældste Neeley L. Hansen er beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Fredag den 4. April afholdt Ungdomsforeningen sin Konference, der aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader". Bøn af Br. Holger Jørgensen, hvorefter Salmen: „Salems Konges Præstedømme" blev afsungen.

Konferencepræsident James C. Bolander bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Foreningens Præsident J. Rasmussen aflagde Rapport over dens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Et godt Program, bestaaende af Sange, Deklamationer, Oplæsninger osv., blev derefter udført af Foreningens Medlemmer. Præsident M. Christopherſen udtalte sin Tilfredshed med Programmets Udførelse og med Foreningens Virksomhed og talte lidt om Kirkens Fremgang i de forskjellige Nationer. Mødet sluttede med Salmen: „Elskte Zion". Taksigelse af Ældste John F. Petersen.

Lørdag Aften den 5. April. Mødet aabnedes med Salmen: „Saa sikker en Grundvold". Bøn af Ældste A. E. Lauritzen, og Salmen: „Gjør hvad er Ret". Andrew E. Lauritzen og Ezra M. Nielsen aflagde derefter Rapporter over Frederikshavns Gren og Georg Jensen og Adolph Petersen over Brønderslev Gren. Koret sang til Afvexling: „Kom, Hellige".

Ældste Christian Dausel udtalte sin Tilfredshed med sit Arbejde i Aalborg Gren og var glad over nu at kunne vende hjem til Zion. Rapporter aflagdes derpaa af Ældsterne J. J. Christiansen og W. L. Breinholt, hvorefter Præs. James C. Bolander rapporterede Aalborg Gren. Stillingen var god, og 13 nye Medlemmer vare døbte siden sidste Konference. Ældste James Hansen, der var besøgende fra Kjøbenhavns Konference, omtalte den Velvillie og Godhed, som Søskende i Aalborg Gren havde udvist imod ham, medens han virkede i Grenen, og var glad ved at have Lejlighed til at hilse paa dem igjen. Mødet sluttedes med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv". Taksigelse af Ældste J. E. Larsen.

Søndag Form. Kl. 10. Søndagsskole-Konference. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Br. Holger Jørgensen, hvorefter Sangen: „God og venlig altid vær".

Efter at Præs. J. C. Bolander havde budt Forsamlingen Velkommen, bleve følgende Rapporter aflagte: Brønderslev, Ældste Georg Jensen; Frederikshavn, Ældste Ezra M. Nielsen, og Aalborg, Br. Vald. Gerlach. Aalborg Søndagsskole udførte derefter et godt Program, bestaaende af Klasseleektier, Sange og Fortællinger fra Bibelen. Brønderslev Skole sang en Sang. Efter Programmets Udførelse overrakte Holger Jørgensen paa Skolens Vegne en smuk Gave til Skolens tidligere Bestyrer, Ældste James Hansen, for hvilken denne takkede og udtalte sin Tilfredshed med Pro-

grammets Indhold og Udførelse. Br. Holger Jørgensen talte derefter i nogle Minutter, hvorefter Missionspræsident M. Christopherſen sagde, at han var glad ved at høre, hvor flittige og intelligente de smaa Børn vare; han omtalte den store Konference, som i Dag holdes hjemme i Zion, og sagde, at han gjennem personligt Bekjendtskab med mange af Kirkens ledende Mænd kunde bevidne, at de i Sandhed vare Herrens Tjenere. Til Slutning sang Skolen: „Velsign, o Gud, dit Folk". Taksigelse af Ældste John F. Petersen.

Søndag Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Du, som dadler og fordømmer". Bøn af Ældste Christian Dausel, hvorefter Koret sang: „Hellige Tone". Ældste Adolph Petersen aflagde en Rapport fra Hjørring, hvorefter Ældste John E. Larsen fra Norge talte om sin Missionsvirksomhed i dette Land og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Kirkens guddommelige Oprindelse og Præstedømmets Fuldmagt. Til Afvexling blev „Fredens Prins" afsungen. Søster Agda Petersen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og omtalte de aandelige Gavers Tilstedeværelse i Kirken og Kvindens Stilling iblandt de Sidste-Dages Hellige.

Præs. James C. Bolander aflagde derefter Rapport over det udførte Arbejde i Aalborg Konference: 10 Missionærer have uddelt 23,740 Skrifter, omsat 245 Bøger, besøgt 10,949 Fremmedes Huse, haft 1706 evangeliske Samtaler, døbt 19, ordineret 1 og velsignet 12 Børn siden sidste Konference. Koret sang derefter: „Se, jeg staar ved Døren".

Præs. M. Christopherſen udtalte sin Tilfredshed med Tilstanden i Konferencen og det gode Arbejde, som var udført; talte om den Respekt, som enhver af os skylder de Mænd, der ere kaldte af Gud til at præsidere over os, og foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christopherſen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; James C. Bolander som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren og Wilford L. Breinholt som Konferencens Sekretær.

Præs. J. C. Bolander oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser som følger: Som Medarbejdere i Aalborg Gren: Wilford L. Breinholt, J. J. Christiansen og John F. Petersen.

Brønderslev Gren: Georg Jensen, Forstander, med Adolph Petersen som Medarbejder.

Frederikshavn Gren: Andrew C. Lauritzen, Forstander, med Ezra Nielsen som Medarbejder.

Det foreslogs ligeledes at opholde Valdemar Gerlach som Sangleder, Emil Gerlach som Organist og alle Sangkorets Medlemmer.

Mødet sluttede med en Korsang: „Jerusalem". Taksigelse af Ældste James Hansen.

Søndag Aften. Mødet aabnedes med Salmen: „I himmelsk Fred". Bøn af Ældste Andrew E. Lauritzen. Koret sang derefter: „Gud vær med dig". Br. Holger Jørgensen forklarede Evangeliets første Principper og bar Vidnesbyrd om Sandheden. Til Afvexling sang Koret: „Jesus, Elsker af min Sjæl". Ældste John F. Petersen talte om Frelsningsplanens Uforanderlighed og Nødvendigheden af at adlyde den. Koret sang derefter: „Jesus, jeg mit Kors har taget".

Præsident M. Christophersen omtalte, hvorledes Gud tager Vare paa sit Folk, og hvorledes Kirken gaar frem, saaledes at Evangeliet nu bliver forkyndt i næsten alle Lande. Mødet sluttedes med Sangen: „Velkommen hjem" og Taksigelse af Præs. James C. Bolander.

Mandag den 7. April afholdtes et Præstedømsmøde for Missionærerne og om Aftenen et Møde, ved hvilket Konferencens kvindelige Hjælpeforening aflagde Rapporter over deres Virksomhed. Konferencen sluttede Tirsdag Aften med en Koncert af Sangkoret, ved hvilken Lejlighed et godt Program blev udført, og alle de Tilstedeværende havde en behagelig Tid sammen.

W. L. Breinholt,
Sekretær.

Oplysningen blandt Mormonerne.

„Staten Utah har det mindste Procentantal af Personer i de Forenede Stater, som ikke kunne læse eller skrive". Saaledes siger Hr. Kultusminister P. P. Claxton.

Dette vil maaske lyde underligt for mange Mennesker, som ere vante til at høre den Paastand blive fremsat, at „Mormonismen kun kan have Fremgang blandt de Uvidende", og at „Ældsterne kun gaa til de Fattige og Uoplyste".

Det er sandt, at Evangeliet i denne Uddeling er bleven prædiket saavel til de Fattige som til de Rige, men i de fleste Tilfælde er det de Fattige, som have annammet det. Der er intet mærkeligt i denne Kjendsgjerning; thi det samme Forhold gjorde sig gjældende i Frelserens Dage.

Herren siger gjennem Profeten Joseph Smith i disse de sidste Dage: „Lader dem prædike undervejs og bære Vidnesbyrd om Sandheden paa alle Steder, og formane de Rige, de Høje, de Lave og de Fattige til at omvende sig." Denne Regel er bleven fulgt lige siden Kirkens Organisation. Ingen er bleven forbigaaet. Hvor der har været Lejlighed dertil, er Evangeliet bleven prædiket for de Rige og Oplyste, men det gaar med dem, som det gik paa Frelserens Tid: „En Rig kommer vanskeligt

ind i Himmeriges Rige". De Rige ere optagne af saa mange Ting og have saa meget at tage Vare, at de ikke give sig Tid til at tænke paa deres Sjæles Frelse.

De Sidste-Dages Hellige have lige fra Begyndelsen stræbt efter Oplysning og Kundskab. Det fortælles om Parley P. Pratt, en af denne Uddelings første Apostler, at han gik barfodet 6 eng. Mil for at undervise Andre, der vare lige saa fattige som han selv. Dette var i Jackson County. Den første offentlige Bygning, der blev planlagt i Nauvoo, Illinois, var et Universitet. Da de Hellige droge mod Vest, vare Skoler noget af det første, de tænkte paa.

To Tusinde Missionærer ude i Verden hele Tiden, fornyede hvert 2. eller 3. Aar og mødende alle Klasser af Mænd og Kvinder, kunne ikke undlade at gjøre deres Indflydelse gjældende i enhver By og Landsby i deres Hjemland. De blive bekjendte med det bedste i alle Retninger og bringe dette med hjem. Intet giver en bedre Forstaaelse af Livet eller et større intellektuelt Udbytte end Rejser. Disse Mænd ere Rejsende, som gaa til alle Egne af Jorden, ikke i luxuriøse Pullmann-Vogne eller Palads-lignende Dampskibe, men de gaa fra By til By, fra Værksted til Bondegaard og fra Hus til Hus i det ganske Land og blive saaledes bekjendte med Forholdene og Livsbetingelserne i alle Lande.

Oplysning — der er intet Folk paa Jorden, der saa absolut tror paa Oplysning i alle Retninger som Mormonerne. Med hele deres Hjerte og med al den Evne og Kraft, de besidde, skyde de Oplysningsarbejdet frem i første Række.

Hvorfor skulle de ikke tro paa Oplysning, naar de tro, at deres Frelse og Ophøjelse staar i Forhold til deres Intelligens?

„Hvad som helst Principper paa Intelligensens Omraade vi erholde i dette Liv, vil komme frem med os i Opstandelsen; og hvis et Menneske paa Grund af sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv." Endvidere: „Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed." „Lærer med Flid, og min Naade skal ledsage eder, at I kunne blive fuldkomment underviste i Evangeliets Theori, Principper, Lære og Lov, og i Alt, der hører til Guds Rige, som er tjenligt for eder at forstaa; baade om de Ting, der ere i Himlen, og om Ting, der ere paa Jorden og under Jorden, de Ting, der have været, de Ting, der ere, og de Ting, der snarligen skulle ske; de Ting, der ere hjemme, og de Ting, der ere ude, Nationernes Krige og Uroligheder, og de Straffedomme, der komme over Landet, og Kundskab om Lande og Riger."

„Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed".

„Thi Intelligens forener sig med Intelligens; Visdom annammer

Visdom; Sandhed omfatter Sandhed; Dyd elsker Dyd; Lys forener sig med Lys".

„Søger med Flid og lærer hverandre Visdoms Ord; ja søger efter Visdoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro."

Alle disse Citater ere tagne fra Pagtens Bog, en af de Sidste-Dages Helliges inspirerede Bøger, som indeholder de Aabenbaringer, der ere givne i denne Uddeling til Kirkens Vejledning og Rettesnor. Disse Lærdomme forkyndes til Alle, Gamle saavelsom Unge, Rige saavelsom Fattige. De tro Alle, at de ere komne fra Gud; hvorfor skulde de saa opelske Uvidenhed, hvad de beskyldes for at gjøre? I en Mormons Øjne findes der ingen Ophøjelse, undtagen den opnaas gjennem Intelligens.

Hvor der findes Mormoner, findes der ogsaa mormonske Skoler. Det gjør Intet til Sagen, om de ere tvungne til selv at antage Lærere og betale dem. Hvilken Fordel kunne jordiske Rigdomme besidde, sammenlignet med de himmelske, for et Folk, som tror, at de ville opstaa med den Intelligens og de Kundskaber, som de have erhvervet i denne Verden?

Det glæder os at vide, at Utah er naaet saa langt frem, at den staar øverst af alle de øvrige Stater, uagtet den er meget yngre end de fleste af dem. Utah har Studenter i næsten alle lærde Hovedstæder i Verden. I Kunst og Videnskab er Utah anerkjendt af de store Universiteter paa begge Halvkugler. Utahs Musikere have begejstret Landets Musikelskere, og netop nu er der Strid om, hvem der skal besidde Dallins store Mesterværk. Kansas City og Boston ønske begge at komme i Besiddelse af det — en Mormondrengs Arbejde.

James A. Garfield siger: „Det bedste Undervisningssystem er det, som modtager sin vigtigste Støtte ved Befolkningens Bistand gjennem frivillig Selvbeskatning".

Det er dette System, som de Sidste-Dages Hellige have fulgt. Betalingen af Tiende har altid været et frivilligt Offer og er aldrig bleven paatvunget Nogen. Kirkens Medlemmer have bragt en Del af de Rigdomme, som de have erhvervet fra Jorden, Værkstedet og gjennem alle andre Indtægtskilder, til Herrens Forraadshus. Aar efter Aar have de gjort dette, indtil de ere blevne et Banner for Verden, og Nationens Øjne ere vendte imod dette Folk. De ere blevne oplyste og uddannede. Ikke alene Hovedet, men ogsaa Hjertet er bleven udviklet, og i begge Retninger er der opnaaet en saa høj Udvikling, at alle Jordens Indvaanere ville undre sig derover, hvis de ville vende Øjnene mod Utah og undersøge de virkelige Forhold. »Liahona«.

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer 129
Stor Fremgang i Aarhus..... 133
Blot for i Dag 134
Redaktionelt:
Tankernes Indflydelse 136
Missionsnyheder..... 139
Foraarskonferencen i Aalborg ... 140
Oplysningen blandt Mormonerne. 142

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)